And this one takes a fourth

וזה נוטל רביע –

OVERVIEW

Our משנה rules that if one claims that the טלית is entirely his, while the other claims that he owns half the טלית (and agrees that his partner owns the other half), the rule is that the one who claims כולה שלי receives three fourths of the טלית and the one who claims חציה שלי receives one fourth of the טלית. Our explains why (on one hand) the חציה שלי does not receive half (since he has a מיגו and (on the other hand) why he receives anything at all since it is a case of מיציא מידי ודאי ספק מוציא מידי ודאי.

מוספות asks:

And if you will say; let the one who claims חציה שלי be believed that he owns half, with a מיגו, for he could have claimed כולה שלי -

- 3 כדאמרינן בגמרא² (לקמן דף ח,א) האי מיגו גופיה לפטרו משבועה

As the גמרא states later that we would have utilized this very same מיגו to exempt the one that claims חציה שלי, from taking an oath -

− ⁴אי לא משום דאיערומי קמערים

were it not for the concern that he is being deceitful. However, here he should be believed that אינ שלי if he swears, for he has the מיגו מיגו ס מיגו.

מוספות answers:

- ממרינן אמרינו להוציא לא ממרינן דמיגו מרדכי בינו ומפרש ומפרש

And the ריב"ם explains that we do not say a מיגו in order to extract

¹ If he would have claimed כולה שלי he would receive half (with a שבועה), now that he claims חציה שלי he should also receive half (with a מיגו) since he has a מיגו; he could have (just as easily) claimed כולה שלי.

³ The גמרא there asks that the one who claims הציה שלי should (be believed and) receive his quarter share without an oath since he has a גמרא of claiming כולה שלי this proves that. כולה שלי מיגו has a valid הציה שלי מיגו

⁴ People are reluctant to swear falsely. We are concerned that he is falsely claiming אציה שלי (for he owns nothing) and the reason he does not claim כולה שלי (since he is lying anyway) is because he figures that if he will claim כולה שלי he will be required to take an oath (which he is reluctant to do, since he will be swearing falsely); if the law was that אביה שלי receives a fourth without a שבועה, this swindler would rather settle for a fourth without a שבועה, than receiving half with a שבועה. The אבועה is invalid because of the concern of איערומי קמערים. However אות הוספות saking that we should give him half with an oath, where there is no concern of הערמה, since he will be required to swear. Why does he receive only a fourth?!

⁵ In order to extract money witnesses are required; a מיגו is insufficient proof to warrant extraction.

money. A מיגו is only effective to retain money. ⁶

תוספות explains why it is considered (a להוציא (מיגו).

-⁷ זה כמו זה השני מוחזק זה כמו

For in the second half they both have equal possession.

תוספות anticipates a question on the ruling of the תוספות that מיגו להוציא לא אמרינן:

ההיא דחזקת הבתים 8 (בבא בתרא דף לב,ב ושם) דגחין ולחיש ליה לרבה – And that case in פרק חזקת הבתים where he bent down and whispered to – רבה

– אין שטרא זייפא הוא ומיהו שטרא מעליא הוה לי בידי ואבד

'This indeed is a forged שטר, however I had a valid שטר and I lost it' -

והימניה רבה להוציא במיגו דאי בעי אמר שטרא מעליא הוא

And רבה believed the מיגו to extract payment from the לוה, with the מיגו that the מיגו could have said, 'this is a valid מיגו . It is apparent from the ruling of רבה that we do say מיגו להוציא. This contradicts the view of the רבה"ם.

מוספות answers and differentiates between two types of מיגו:

- התם היינו טעמא

There by the שטרא זייפא the reason the מלוה is believed even להוציא is -

a משום דאפילו הוה שתיק רק שלא היה מודה שהוא מזוייף היה נאמן because, for even if the מלוה would have remained silent, provided that he would not have admitted that it was a שטר מזוייף, he would have been believed and would have collected his debt, even though the מזוייף -

כי החתימה היתה נכרת לעומדים שם –

Because the signatures appeared valid to all those present. The argument of the לוה would have been dismissed since all those present agreed that the signatures on the שטר are valid (even though they were forged). This מיגו דאי בעי ais referred to as a מיגו דאי בעי טעין is referred to as a מיגו להוציא (not a מיגו להוציא By a מיגו דאי בעי שתיק all agree that we say מיגו להוציא. However in our מיגו להוציא, there we do not say מיגו להוציא.

⁷ One half certainly belongs to the one who is claiming כולה שלי, for the הציה שלי is ceding him this half; the disagreement is in the second half, where they both have an equal claim and possession; each one possesses one fourth. If we were to grant the entire second half to the הציה שלי, we would be extracting one fourth from the possession of the כולה שלי This is a מגו להוציא, which is not effective. See 'Thinking it over' # 2.

 $^{^6}$ When a מיגו is supported by a חזקת, then it can allow the money to remain where it is.

 $^{^{8}}$ The case there was concerning a loan, where the מלוה presented a שטר and the לוה claimed that it was a forged שטר. The מלוה at that point whispered to רבה the following.

⁹ A טענה is not sufficiently conclusive. We can always say that he did not think of the other סי was reluctant to use it for some reason. However a מיגו דאי בעי שתיק is obvious, there is no way we can assume that he does not realize that he could remain silent and win his case, or that he is reluctant to remain silent. Therefore it is sufficiently conclusive even to be מוציא.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

- יורב יוסף 10 אית ליה דאפילו מיגו לא הוה ורב

And רב יוסף maintains there that it is not even a מיגו

-יין שטענה ראשונה שהוא טוען בהאי שטרא פיון שטענה ראשונה יוא טוען בהאי 13

For since the first claim of the מלוה which he claimed when he presented this שטר was false (it was indeed a שטר), therefore there can be no מיגו to support his claim that שטרא מעליא הוה לי ואבד -

- ואין לומר מיגו אלא היכא שטענתו ראשונה היא אמת מיגו שהיה טוען אחרת For we cannot use a מיגו unless the original claim is true based on a מיגו that he could have presented a different claim. However here his initial claim is false -

ולכך אינו מיגו אפילו להחזיק כגון בעובדא קמייתא

And therefore it is not a מיגו even to retain, as for instance in the first case there.

מוספות asks a different question:

ואם תאמר ונימא דאין ספק מוציא מידי ודאי –

And if you will say; let us claim that a questionable owner cannot extract (even a partial amount) from one who is a proven owner. תוספות explains why this is a case of ספק מוציא מידי ודאי

– דהאומר כולה שלי יש לו בודאי חציה והאומר חציה שלי ספק אם יש לו בה כלום For the one who claims כולה שלי certainly owns half of the טלית, and the one who claims חציה שלי, it is doubtful whether he owns anything of the

 $^{^{10}}$ רב יוסף מדום argues with רבה and maintains that the מלוה cannot collect his loan from the לוה. One may seemingly assume (initially) that רבה and רב יוסף are arguing whether מיגו להוציא אמרינן or not. תוספות disabuses us from this notion.

רב יוסף maintains that not only is this not a superior רב יוסף מיגו דאי בעי שתיק which is effective even מיגו דאי בעי שתיק, but it is not even as good as a regular מיגו and it will not be effective even.

¹² Others amend this to 'שטר'; this was his original claim (as is stated in שטר'; 'here is the שטר' that substantiates my claim of the loan (or the purchase of the property).

¹³ The שטר מזוייף initiated his claim with a שטר מזוייף. Since the basis of his claim is a lie, the subsequent מיגו cannot empower him that his later claim should be validated [even] with a מיגו (especially if we view מיגו from the perspective that it shows that the בעל המיגו is an honest man; in this case we see that he is not honest at all, for he presented a מווייף.

¹⁴ There is an identical אחלוקת there between רב יוסף חרב ופק חרב יוסף רב יוסף מערער מערער מערער. The מערער claimed that the property belongs to him and that the mist there illegally. The מערער מחזיק presented a מערער שטר שטר מחזיק purchased this property from the מערער מערער מערער פון אין שטרא אווייף מערער מחזיק מערער מחזיק מערער מחזיק מערער מחזיק מערער מחזיק מווייף מחזיק מערער מעליא הוה לי ואבד רב יוסף מחזיק מערער מעליא הוה לי ואבר מערער מעווי מערער מעריק מחזיק מחזיק מחזיק מחזיק מחזיק מחזיק מחזיק מחזיק מערער מעריק מערער מעריק מיגו להחזיק מיגו להחזיק מון מערער מעריער מעריער מעריער מעריער מעריער מערער מערערער מערער מערע

טלית, so the rule of אין ספק מוציא should take effect and the ספק should receive nothing.

תוספות now shows the source of the rule that אין מידי מידי אין ספק מוציא מידי ודאי:

-נדאמרינן בפרק החולץ (יבמות דף לח,א) ספק 16 ויבם שבאו לחלוק בנכסי סבא 15 בפרק החולץ (יבמות דף לח,א) ספק 16 מרא states in ספק 16 ; and a brother-in-law who came to divide the estate of the 'grandfather' -

ספק אמר אנא בר מתנא אנא ואית לי פלגא ויבם אמר את ברא דידי ולית לך ולא מידיThe קספק אמר אנא בר מתנא אנא ואית לי פלגא ויבם אמר את ברא דידי ולית לך ולא מידיthe deceased and I own half of the estate, and the יבם claims you are (possibly) my son and you receive nothing; the rule is -

הוה ליה יבם ודאי 9 וספק ספק (ואין ספק מוציא מידי ודאי is a יבם and the ספק is merely a ספק, so a הספק cannot be כולה שלי and the entire estate belongs to the מוציא (שמעון). Our case of כולה שלי seems exactly as the case there by a ספק ויבם The question is that we should also rule here that אין ספק מוציא מידי ודאי should receive the entire (ודאי אלי), while the ספק מוציא מידי ודאי bhould receive nothing.

מוספות answers:

- יוש לומר דהתם יבם שהוא בנו של סבא הוי ודאי יורשו And one can say; that there the יבם who is the son of the מבא is certainly an heir,

ולא יוציא הספק מספק ממונו –

 19 The יבם is certainly an heir and owns part of the estate, for even if אמנון is the son of אמעון, nevertheless receives half.

¹⁵ The case there is as follows; יעקב had two sons, אמעון and אמעון, where ראובן died (childless) while יעקב was alive. ראובן the wife of אונוף within three months of s' אמעון death. The הנוף had a child אמעון had a child הנוף הנוף אמעון מיבם the wife of אמעון with a seven month of s הנוף הנוף מעון is the son of אמעון (with a seven month pregnancy) or the son of אמעון (with a full term pregnancy). הנוף is either s מעקב on or s יעקב nephew. When אמעון is (with a full term pregnancy) הנוף dies there is a dispute between מען מחלים המוך the inheritance of s אמעון is (possibly) his son and therefore the entire inheritance belongs to אמעון (מחלים הנוף wall of the inheritance (as אמעון האובן would be entitled to).

¹⁶ This refers to הנוך who is a ספק whether he is the son of ראובן.

¹⁷ This refers to שמעון who is a ראובן to ראובן (and was מייבם his wife).

¹⁸ This refers to יעקב who is the grandfather of חנוך.

 $^{^{20}}$ It is questionable whether שמעון' is an heir at all; if he is "שמעון' son he is not an heir and owns nothing of the estate.

²¹ An heir inherits the entire estate; if there are two heirs or more each inherits the entire estate. Inevitably they will have to divide but inherently each heir inherits everything. Therefore the יבם, who is certainly an heir, owns the entire estate; if the ספק would have been an heir he too would inherit the entire estate, but since he is merely a ספק he cannot be מוציא from the יודאי however, here the ישלי is only a מוציא in half the ישלי; that gives him no rights or privileges in the second half which they both share equally.

and therefore the ספק cannot extract money from the ודאי on the basis of a ספק -

אבל הכא אין סברא מה שהוא ודאי בחציו שיועיל לו לחציו השני:
However here by a טלית there is no logic to say that the ownership of the original in half the טלית should support his ownership in the second half of the טלית.

SUMMARY

The מיגו of כולה שלי cannot allow the חציה שלי to collect half since we do not say a מיגו להוציא (except by a מיגו דאי בעי שחיק). The ודאי is a colly in half, and therefore the חציה is not מוציא מידי ודאי as opposed to the יבם and the מוציא מידי ודאי from him. According to מיגו is valid only when the initial claim was not a lie.

THINKING IT OVER

- 1. Why indeed is there a כולה שלי by a טענה of מענה, 22 however there is no טענה by a כופר הכל מיגו by מיגו 23 !
- ערוספות writes that if we would award half to the מיגו הציה שלי it would be a להוציא, since להוציא, since החציו השני מוחזק זה כמו השני איל This seemingly contradicts that which חוספות previously stated that that בה בודאי החצי, ומפות ליש לו בה בודאי החצי, ומפות (indicating that we consider that each one is in possession of half the entire טלית). How can we resolve this contradiction? 26
- 3. תוספות asks that the חציה שלי should be considered מ חנספות מידי ודאי as in the case of ספק ויבם. Seemingly however the two cases are not similar. In our משנה שלי is a כולה שלי only because of the admission of the חציה, and in addition the מוחזק is a מוחזק, while there the יבם is a יבם without the admission of the ספק, and the ספק is also not a מוחזק. How can תוספות the two cases? 27

²² See footnote # 2.

²³ See אמ"ה # 283 and onwards.

²⁴ See footnote # 7.

 $^{^{25}}$ בד"ה ויחלוקו.

²⁶ See בל"י אות י.

²⁷ See בל"י אות יב.